

Jeg blir bedt om å svare på et angrep som ble rettet mot meg i vinter. Ugjerne. Det er så nyttesløst.

Det heter i en av mine nære venners dom: " Det er grunn til å anta at tiltalte, når han har handlet som han gjorde, ikke først og fremst har hat til hensikt å bistå tyskerne, men at hans egentlige motiv har vært å søke å bevare fagorganisasjonen for arbeiderne, redde deres pengemidler og medvirke til at den kunne fortsette sin virksomhet under norsk ledelse.

Noe anderledes har lagmann Erik Solem formulert virksomheten i sin dom:

" Det er fra forsvareren gjort gjellende at tiltalte ikke ~~xxx~~ er noen forbryter og at retten må ta hensyn til dette. Det blir stundom gjort gjellende at landssvikene ikke er forbrytere, men det er etter rettens oppfattning helt uriktig. Landsforrederne er ganske visst ikke av fredstidens vanlige og forholdsvis uskadelige forbrytere som tjuer og underslagere. De er langt skadeligere. Typer av det slag som tiltalte som mener å ha ubetinget rett til å trumfe sine egne meninger igjennom med ethvert middel på tross av hvad det lovlige styre og overveiende flertall mener, de er meget farlige i krigstid, og særlig når de er så pågående som tiltalte har vært. "

Og uten å gi uttrykk for hvad tiltaltes skadelige virksomhet har bestått i, føyer retten til:

"

Det er på det rene, at tiltalte i stillinger i organisasjonene ikke har drevet noen propagande og ikke har forfulgt dem som var av annen oppfatning. Det er også godt gjort, at tiltalte i det første tid etter krigsutbruddet hjalp tyske flyktninger ut av landet. Han har og nyttet sin forbindelse med det tyske sikkerhetspoliti til å få ut fengslede landsmenn. Havd retten imidlertid har lagt særlig vekt på, er at han under jødeforfølgelsen har ytt hjelp til jøder over gensen. Hans arbeide her har vært forbundet med atskillig risiko. Tiltross for dette finner retten at tiltaltes virksomhet har vært så skadelig, at straffen for ham må settes atskillig høyere enn for de to andre tiltalte.

Og med denne begrunnelse setter retten dommen til 10 år.

Hvad vi i min krets ble dømt for var, at vi under krigen var like faste antimilitarister og krigsmotstandere som i de mange år før krigen. Og når vi ikke ville gi faen en lillefinger under krig, anså vi at noen fredsnytte skulle vi utrette. Deri lå ingen tyskvenlig nazistisk samarbeidsvilje. Men vi søkte planmessig å gå inn for, at fagorganisasjonen fikk bestå og innen okkupasjonstillstandens rammer kunne fortsette sin begrensede virksomhet.

Vår antikrigsholdning medførte 1941 våre oppdrag i fagorganisasjonen. Den krevet av oss vår beskyttelse av våre motstandere, den krevet også undvikelse av det retthavere og den pågåenhet som min dom beskriver. Våre motstanderes parole ble fra den tid fagorganisasjonens oppløsning, vi måtte regne med deres fiendtlighet.

Vårt forsøk var en fredsinnsettsats under krig. For den som ville krig var den et forrederi. Derved var eg er intet å gjøre.

C'était la guerre.

Håkon Meyer